

Nahanni National Park, שבטריטוריות הצפון-מערביות בקנדה, הוכרז ב־1972 כפארק לאומי, והיה אחד מן הפארקים האשונים בעולם שנוסד לשימט אתרי מורשת של אנוש⁶ כבר ב־1978. שטחו למעלה מ־30 אלף קילומטרים רבועים של טבע בלתי מופרע, רכסי הרים, רמות מגובחות, מצוקי גיר ובוළת, ומערכת מסופעת של נהרות ויובלים, אשדות ומפלים, היוצרים בדרכם קניונים שהם מן היפים מצפון לקו הרוחב 60.

שלא כבפארקיס המטוילים של ארצות
הברית, בעלי החיים בהאני לא הורגלו
בחברת בני אדם, ועל כן הם אינם
מפגשים את קרבנם ולא ממועים לחשוש
שאריות מזון במקומות הלילה שלהם. גם
הסיבה שלרוב לא רואים אותם, אבל
הם ישנם: זאב אפור, דוב שחור, דובי
גדול, קרביב, מוס, איילים – עז הרים,
בונים ועופות מעופות שונים – ברווזים,
ברבורים, אווזים ועופות דורסים.

בסך הכול מגיעים לנהאני פחות מ־500 תיירים בשנה. אלה שמעזים חווים ארץ בראשית בלי פיתוח ובלי סימן לאדסומקום מן המעטים בעולם שבהם הטבע עודנו השליט הבלעדי.

אוחזת בגיטרה, דייב מקריא קטע תהילים, ועל הצד
הגשמי יש לנו עוף בקארי ועוגת פויקה.

דאשון, 18.8

בוקר של התארגנות והעמסה. מקפלים את הרטובים, אורזים הכול בשקו הגומי ויוצאים במשקל טנק יורדים אל החלקים השמורים המפלים, עם ממתנות הרפסודות. הכותש המפלים מהפנט. סוף־סוף עומסים על הרפסודות את כל הציוד ואת עצמנו, וקוראים עם הנדהר הקניינו הרביעי רוגש בגלים ממזורים ובמערבדות אפורות. הספלים הראשון מורשים את כלונות, חולות למגפיים ולחתונתנים. הנדהר הזה הוא אמיתי, ורטוב.

קירות גיר צהובים שחוררים הם שנותנים את ההטון בקניין היפה הזה. בכל אחת מחמש הסטודיוסות החדות איש צוות. אהנו. אהנו. יכינו ברייב, חדר קן 55 עם לחושי הוומר וכובע עור שמזכיר קלינט איסטווד בכוח סריירי ותוך ניצול רומי הנחר הוא מניע שישב אנשים (מישיש משלנו ואת עצמו) ביצור. מכסיב איש. נשים ואת האהליה וציד קטן (מישיש משלנו ואת עצמו) ביצור.

ההגנה
היחידה שלנו
נגד הדוברים
היא כללי
ההתנהגות.
למשל, לא לרוץ
כשדוב מתקרב,
אך גם לא
להישיר לעברו
מבט, אלא
להתרחק לאט

מראות הנהאני. בכיוון השעון: מבט מהמטוס אל הנהר; הרווח שבין הצוקים המכונה "The Gate", המטוס האמפיבי הנוחת על המים, הצוקים המרשימים, שירותים באמצע שום-מקום וסנאי חמוד אחד

קד לדמיין איך זה היה בימים התמימים ההם, עם תשבע, הנהר, הירידות והיותו מסביב. קשת על מלי מפלי וירג'יניה, והיה הנקודה שבה משתנה לפתע מצב רוחו של המואב, ומנהר שקט, המתחתר בטופוגרפיה רכה, הוא הופך באחת לנהר ענקיגון מדי ומרועש, המפנץ כוח על סלע גיר בצבע, מדובר בסבירות ווריאקציות מפתחות מוגזג, עם מושוטים וללא מנוע, שהקנינים מכנים - rafts - עד לנקודת הסיום, ברחק של 216 קילומטרים משם. מפלי וירג'יניה מסתחלים אליה החתירה, הנמשכת סדרה של ארבעה קנינים ענקי. ענק. התפתחים וסוחרי הזהב והפרוות ששטו במעלה הזרם הם שאחראים למספור ההפוך של הקנינים: כך, הקנין הראשון אחרי מפלי וירג'יניה הוא Fourth Canyon, והרביעי בשמורת הנהר הוא First Canyon.

לא רק אנחנו. גם בראד הצעיר והחיכן - שהשפיק כבר להיות בנאי ומטפס הרים וכומר ממטיף - נמצא כאן לראשונה בחייו. כך גם מארי, מזויקאית עם חיוך מקסים ועם גיטרה, שחתרה במזמורות ברפסודת האספקה. לעת ערב מארי

מבאמך ואילך נקפיד לאחסן את כל המזון במכלים אוטומים. גם ריח של משחת שיניים או של קרם לחות מעלול למשוך אותם. ההגנה היחידה שלנו נגדם היא ככלי ההתנהגות. למשל, לא לרוץ כשדוב מתקרב, אך גם לא להישיר לעברו מבט, אלא להתרחק לאט.

שבת, 17.8

אין כמו לישון בלילה ליד המפלים ולהירגע
ממרעש הנחיצה שהם מקיימים. ערפילי בוקר. סנאים
ממקטינים למלעלה אצטורבולים סטנים ואנחנו
ממקטינים לג'רי, מפנק בשמורה. אחד ממסיבי גדר
במחנות האלה בקאנו ועשה עסקים עם האנשים
ההלכניים שסחרו בפרוות. ג'רי מתנפק ברכות בתוך
שעשוי מעץ לבנה ומער קריבו, ושולח אותות
לעולם הרחות. הוא מתקרב אל האש, מפורר
את הרכה לחם וזורה קמצוץ סבך ביד שמאל, כי ממנה
זוהם חיים ללב.

"האש היא אמצעי תקשור עם אבות-אבותינו. זו הדרך שלנו לומר תודה לשוכני העולם שמעבר". ג'ייק, הצעיר באנשי הצוות, אף הוא מקבוצת Dene, מפורר לחם לתוך האש, ובעקבותיו כולנו. אפשר

על חטא, ומדי פעם צצות יוזמות חקיקה ברוח First Nations Governance Act, שהוצעו לראשונה ב־2003 ונועדו לעשות בדרכים שונות מעט צדק מאוחר עם האוכלוסיות הללו.

הלכנים הראשונים הגיעו לנהר בתחילת המאה ה־19. היו אלה אנשי החברות Hudson's Bay, שסחרו בפרוות ולשם כך נעזרו במקומיים, שהנודעו כצידים רזים. קרוב למאה שנה אחר כך שולחו אנשי החברות כחם מניע באזור, אם כי הנהגה נותר בשולי הבהלה לזהב.

טיסה ל-Fort Simpson. למטה משחירה רצועת היער האופיינית לצפון אמריקה, שעיקרה סוגים שונים של עצי צטרובל ומחט - אשוחים, אורנים, עצי לבנה ומיני צפצפה, שיחים ופירות יער.

בדרך העפר לנקודה על נהר מקנזי שממנה נמריא במטוס האמפיבי, רובה שחורה וגור חוצים את דרכנו. המטוס מזמזם כמו יתוש על המים ואחרי מאמץ ופרפורים מצליח להמריא ולנחות בשלום.

ערב ראשון בשמח. תדרוך מחמשת אנשי הצוות
הקנדים - דייב, ג'סטין, מארי, בראד וג'ייק - כיצד
להקים את האוהלים ואיך לנהוג בארץ הרוכים.

חמישי, 15.8

לפני שנים קודמת כתבה של דורון אוראל, שבה תיאר את ראשמי משיט על נהר הנגני. אוראל, הישראלי הראשון שניצב על פסגת האורוס, ככבר ראה עולם. וכשהוא אומר ששיטס בנהגני הוא הרפתקה מיוחדת, אי אפשר להקל ראש בזה. כך, אחרי הכנות לא פשוטות, מציג את עצמו ב-15 באוגוסט 2013, בחורה של 28 תאבי הרפתקאות, בטוסי לנהגני בהרפתקתו של ספי בן יוסף.

עיסוי, 16.8

השכם נבוקור טיסה מערבה לעיירה **Fort Simpson**. ספי מדרב על האנשים הראשונים ששתקנו יתר בנקדה, על הקבוצות האתניות הרבות של האינדיאנים, על האינוואטים, שנהגו לבלותם אסאקסימוסים. הם היו כאן קורם, ולא משנה אם קוראים להם אינדיאנים, אבוריג'ינים או First Nations, שהם השם השגור כיום. באזור הזה חיו Dene, בעוקי הגהרות Dehcho (כיום מקינזי) ולייאד (Liard).

בניגוד לאמריקאים, נדמה שהקנדים מכים כיום

גליה גוטמן יצאה לשוט ברפסודה על נהר הנהאני בצפון קנדה, בין צוקים וקניונים, אשדות ומפלים, בשמש ובגשם, כשמסביב אין נפש חיה, רק דובים וזאבים. חוויה עוצמתית של טבע והרפתקה. **יומן מסע**

המטוס האמפריי עשה את דרכו מעל רכס נהאני (Nahanni Range). לפתע נפתח מסך ההזננים ובין ההרים נראה נהאני מתפתל שם למטה. המטוס נמנע, דקות ספורות אחר כך, במצאות את עצמו כמעט נוגעים במפלי וירג'ניה, שנופלים באמצע הנהר מגובה של כ־90 מטרים. זה היה מראה בלתי נשכח, אחד מאותם הרגעים שבהם מתפללים שהכול יעבור בשלום, אבל רוצים עוד. המטוס ביצע את ימינה, צלל שמאלה וחג מעל המפלים במרחק נגיעה מן המים. בסוף חנתנו על הנהר עצמו, במרחק בטוח מן המפלים.

העמסנו על כתפיו את שקי הגומי הענקיים והאטומים למים, שלתוכם הכנסנו את החפצים שמינה, אולהיס - שקי שינה, שמוצטרך להמשך המסע - אוהלם, שקי שינה, מגפיים, מעילים גשם, צ'ופרים וניירות טואלט - ושיפסנו למהנה הראשון שלנו בשמורת נהאני, ושביטוריות הצפור מערביות של קנדה.

מידע מעשי

עונה: הנהאני מפשיר במאי וקופא מחדש באוקטובר. ביוני המים גבוהים בנהר ווריימתם חזקה מאוד. העונה המומלצת עבור מי שלא מחפש רפטינג אתגרי היא יולי-אוגוסט. ספטמבר עשוי להיות נחמד, כשהשלכת מתחילה לבעור, אבל עם יותר סיכויים לגשם ולקור.

ציוד: מגפיים (מגפי רפתנים) הם חובה, כמו גם מעילי גשם, שכמיות נגד גשם, מכנסי סערה, נעלי טיולים, ביגוד חם בשיטות הבצל, מקלות טיולים וחשוב מאוד – תכשיר דוחה יתושים. שקי שינה ומוזרנים ניתן לשכור מהחברה המארגנת, המספקת את האוהלים **הגעה:** טיסה מתל אביב לטורונטו ומשם לאדמונטון שבמחוז אלברטה.

אייר קנדה ואל על מקיימות טיסות סדירות וישירות לטורונטו. משם טסים לאדמונטון, טיסה מקומית לפורט סימפסון ובמטוס אמפיבי לשמורת נהאני.

ארגון: חברות שונות מארגנות טיולים שונים לנהאני. מדובר באופרציה מסובכת ומומלץ לארגן זאת זמן רב מראש. אני יכולה להמליץ על החברה שאיתה טיילנו: Nahanni Wilderness Adventures, *http://nahanniwild.com*, חברות נוספות שפועלות בשטח: *Canadian river Expeditions*, *http://nahanni-com/river/nahanni-river*, *Black Feather*, *http://www.nahannriver.ca*

שלישי, 27.8

בטרמינל הקטנטן של פורט סימפסון נפרדים מחמשת המופלאים, ואנחנו בדרך לאדמונטון. בעלון חברת התעופה המקומית First Air כתוב לאמור: "נצלו את חופשת הקיץ עכשיו. החורף נמצא במרחק של תשעה שבועות מאיתנו". באמצע אוקטובר כבר בטח ירד שם שלג. ●

g@globes.co.il

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

הפרוות גאס קראוס ואשתו מרי, ילדת נהאני, שחיו כאן תקופות ארוכות בבודדות מזהירה בין 1940 ל־1971. האגדה המקומית מספרת שמאחת מהפלגותיו העונתיות בסירת הקאנו שלו לפורט סימפסון לשם הצטיידות, גאס אחר לחזור, ובמקום אחרי כחורש חור כעבור כחורשיים. מארי, שחשרה כי לבעלה יש מאהבת בעיר, לקחה רובה, ובלי לחשוב פעמיים ירתה בו בכתף. אחר כך, כשקיבלה הסבר שהניח את דעתה, חבשה את הפצע והם המשיכו לחיות באושר.

המעיין החם עשיר ברמות גבוהות של גופרית דר־מימנית, שאחראית על הריח המובהק של הביצים הסרוחות, מה שבכלל לא הפריע לנו. אחד מאיתנו קפץ ראשון, ובעקבותיו קבוצה שלמה של בנות משולהבות, שבקור הזה פשטו את רוב השכבות ובתחתונים ובחזיות התנפלו עליו מכל צד. כלילה הזה אין מי שלא חולם כבר על מקלחת חמה, ועל מיטה רכה בלי בוך במקום שק שינה שצריך לחולל אליו על ארבע.

שני, 26.8

עקבות של אייל מוס סביב האוהלים, וגם של דוב שחור. השמש מאירה פנים כרי להרגים לנו מה פספסנו כשאפור על הנהר. השמיים תכלת וההרים נראים היטב. לפתע סירת מנוע. אנחנו עולים עליה, מתקרבים במהירות לסוף השיט. איפה השקט של המשוטים.

ראשון, 25.8

משכימים קום, מפנים אצבע משולשת אל העננים השחורים, מקפלים אוהלים וקופצים לרפסודות. שוב קר לנו ורטוב, ופתאום דוברבן: ממש

ביציאה מהקניון הראשון (האחרון שבבילנו) מגיעים ל־Kraus Hotsprings, מעיין חם בטמפרטורה של אמבטיה, הנקרא על שמם של ההרפתקן וסוחר

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

בדרכנו אל Deadmen Valley, הוא עמק האנשים המתים.

בשנת 1908 נמצאו לא רחוק מכאן שלד־הים ערופי הראש של שני הרפתקנים מקצועיים, האחים ווילי ופרנק מקלור, שיצאו לחפש זהב שנתיים קודם. הסיפורים על כך התפשטו במהירות, והרכס שבו מתחתר הקניון השני זכה גם הוא לשם מצמרר, Headless Range. במחנה שבו שהו נמצא, על־פי השמועה, זהב. המסע במעלה הנהר היה ארוך, קשה ומסוכן, גם במונחי הטריטוריות הצפוניות. מעטים עשו את הדרך הוז, ומעטים עוד יותר חזרו משם.

חמישי, 22.8

מזג אוויר מתעתע – רגע שמש, רגע גשם. להקת אווזי בר מעלינו, ובגרה ממול, על קו היער ממש, מהלך לו זאב יפהפה – גדול, אפור בהיר. מבעד למשקפת אפשר להבחין בעיניו הצהובות.

יוצאים לטיול טבע בערוץ Prairie Creek. עכשיו הקנרים יראו לנו איך חוצים נהר. מפשילים את המכנסיים מעל הברך, מתארגנים בקבוצות של חמישה, כמו להקת ציפורים נודדות בצורת האות V – אחד מוביל בראש, שניים אוחזים בחגורת התרמיל וברצועות הכתף שלו מכל צד, ואחריהם שניים נוספים. כך החצייה יציבה ובטוחה יותר.

לא בכל יום יוצא לשבת בשירותים שעולים אליהם בעזרת חבל. יושבת לי על קרש של אסלה המונח על גזעי עצים מעל בור חפור

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

קירותיו מגיע בקטע מסוים ל־1,200 מטרים והוא מגמד כל מה שמשייט שם למטה. דייב משלב ידיים, מניח לרפסודה להיסחף בנינוחות במקום שבו הנהר חורץ את רכס ההלוויות (Funeral Range). "אתם

אחרים מכל קבוצה שהייתה לי עד היום, אבל שונים מכל מה שרמיינתי על 'ישראלים', הוא מחיך, "וגם כשקשה ויורד גשם אתם רוקדים ושמחים. את הטיול הזה לא נשכח עוד זמן רב".

במונחים של הטריטוריות הצפון־מערביות, הנהאני אינו נהר גדול במיוחד, בסך־הכול יוכל משני של המקניז. אבל הוא נחשב ליפה מכולם והוא מציע חוויית טבע ממדרגה ראשונה. הוא גם עוצמתי מאוד. בחודשי הקיץ עוברים פה כ־1,500 מטרים מעוקבים של מים בשנייה.

את האוהלים ללינת הלילה אנחנו נוטים בין העצים, מעבר לרצועת חלוקי האבן שהגיעו ממרחק ושיפו להפליא בדרכם הארוכה. המחנה כולו נראה

כמו מקלט של פליטים צוענים: גרביים ומגפיים, לבנים תרמיים וחזיות, אוהלים ותרמילים – כולם תלויים לייבוש על כל שיח ועץ רענן.

רביעי, 21.8

היום נשוט מרחק של כארבעים קילומטרים.

אנחנו מתמסרים לזרם, ובמין שיכרון נהרות מנהלים שיחות שנעות מפילוסופיה ועד לבריחות גסות. הנהר מתעקל באופן חר, והנה אנחנו בקניון השני, המנוקד בחלקו סלעים צבעוניים. חולפים על־פני ערוץ כרותי הראש (Headless Creek)

באור השמש השוקעת לאטה מנסרים עצים למדורה וחוללים ספגטי שבושל על־ידי ג'סטין, יפהפייה וחסונה, יד ימינו של דייב. כשאינה מדריכה בטבע היא מסייעת לנערים במצוקה.

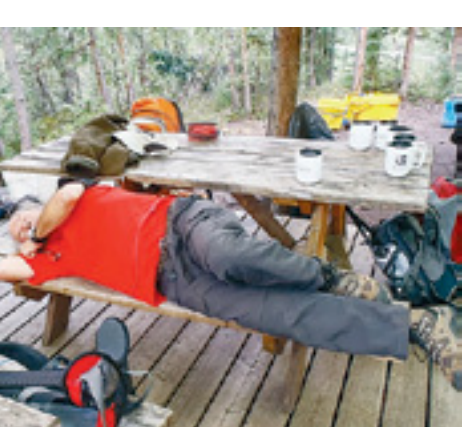
שני, 19.8

את יום הגשם הזה – 11 שעות רצופות של מטר טורדני על קליפת רפסודה בלב נהר רוגש לפרקים – דומה שאף אחד מאיתנו לא ישכת. הנהר זורם באון לאורכו של הקניון הרביעי, שבוכות קטעיו הצבעוניים נקרא גם Painted Canyon, ועיקרו גיר עם תרכובות שונות, אבני חול וצפחה. צוקי הגיר היפהפה חולפים לעומתנו קודרים ואפלים, דייב כמעט נדרם על המשוטים. בעיצומם של הנהר ושל הגשם ג'סטין מוציאה מפוחית פלאים קטנה ומנגנת, ולפתע מופיעים על הגדה דובים שחורים.

שלישי, 20.8

המקום הצר ביותר של הנהר, המכונה The Gate, הוא אחד מהאייקונים של הנהאני. הבוקר הוא ניצב מולנו מלא הור וקסם. בצדו המזרחי סלע מרשים, הוא עמוד הדרשן (The Pulpit).

כשהשמש מנצחת את האפור, אנחנו שוכחים את אתמול. העצים הצעירים והירקרקים, על רקע הגבעות השחורות, נראים כמו תינוקות רעננים. אנחנו קופצים לרפסודה עם חיוך אווילי על הפנים, לרגלי קירות הסלע האכזיים שגובהם 460 מטרים. הנהר מתעקל דרך הקניון השלישי, שגובה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה

חניית האוהלים בלילה